

INDO-CHINOIS

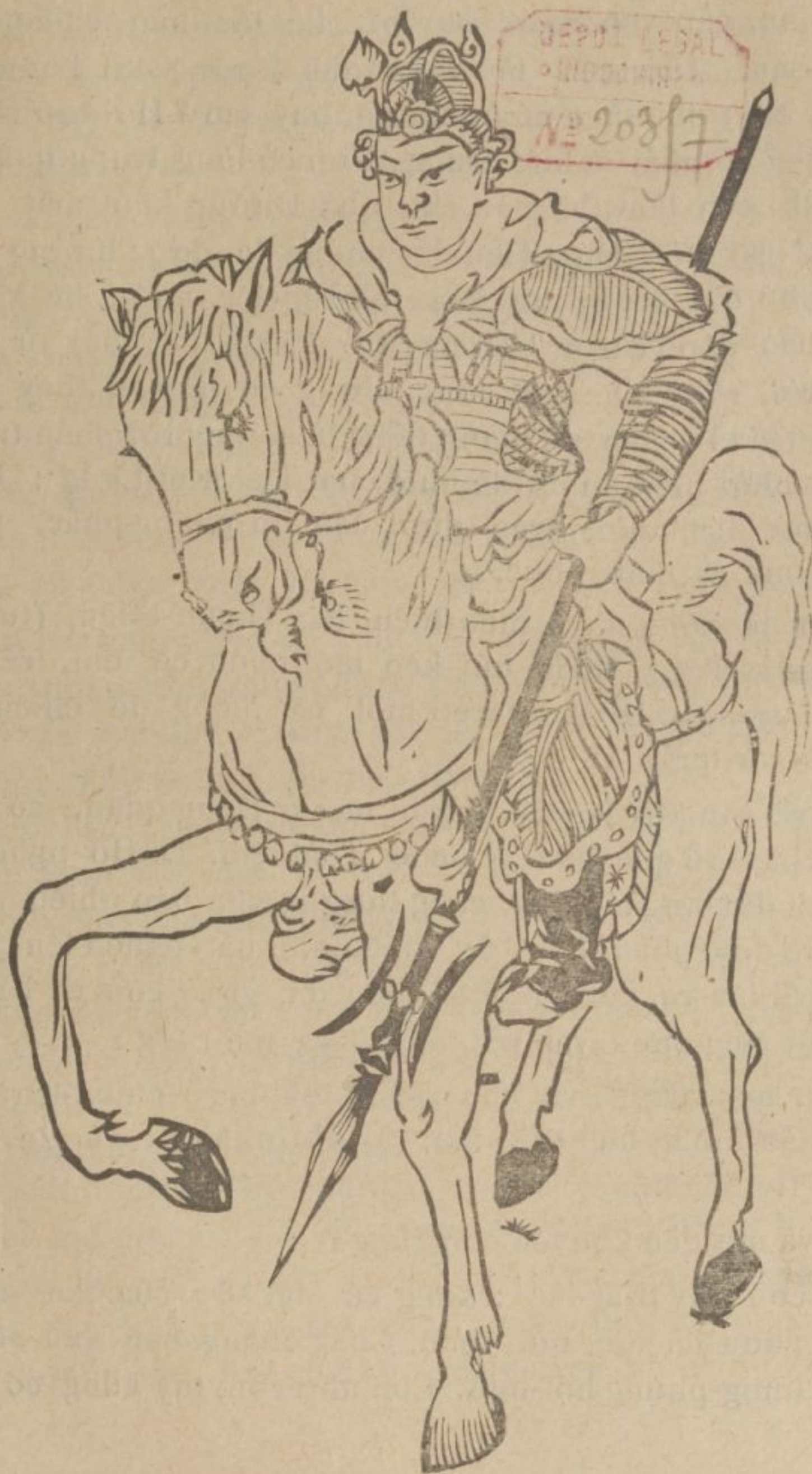
VÕ-HIỆP TIÊU-THUYẾT

24 NGƯỜI ANH - HÙNG C. Q.

Tức là chuyện « Quân-Hùng Chinh-Khẩu »

Cuốn 3 — Giá 3 xu

*Imp. Ed.
Chait
May
N° 200*

Tô-di-Long

8° 1800

Hỡi tướng-sĩ ! tướng-sĩ ngày nay đã trải qua sự khổ-nhục gian-nan, gặp vận nước suy-bĩ, kẻ lặc-thần chiếm-doạt giang-san, tướng-sĩ là người nhà Đường thì không lẽ bó tay chịu qui hàng đũa phản-tặc hay sao ? Hỡi tướng-sĩ ! tướng-sĩ có phải là bực trung-thần, có lòng trung-quân ái-quốc thì nên làm thế nào cho nhà Đường khỏi mất ngôi giời ! Ngày còn Đức Tiên-đế, chúng ta được hưởng giàu sang phú quý, ăn lương vua, hưởng lộc nước, há không nghĩ báo đáp về sau ? Từ nay trở đi, xin hết thầy từ trên chí dưới, sống thác một lòng. đừng có như ai thấy sóng cả mà ngã tay chèo, để mang tiếng là con người phản trắc...

Mấy nhời hiền-độ đó là nhời của Tiết-ứng-Long ; Ứng-Long nói dứt nhời, trên dưới đều im phăng-phắc, tỏ ý cảm-động và tuân phục.

Làm lễ xong đôi niên-hiệu là Thuận-thiên, (tức là Đường-Hy-Tôn). Ngoài núi kéo một ngọn cờ đại, trên đề chữ « Đường ». Dưới cờ treo một cái bảng đề chiêu-mộ hiền-tài và quân-sĩ.

Nói về sau khi Tô-di-Long bị nạn ở Đồng-quan, có gia-nhân chạy về quê báo tin cho Tô-di-Hồ. Di-Hồ nghe tin như xét đánh ngang đầu, càng thương cha bao nhiêu càng căm tức đũa phản-thần bấy nhiêu, khi uất-nghẹn lên, xuýt nữa ngã lả ra, xong phải cố nén dạ, vì sợ còn có bà và mẹ ; chỉ ung-dung vào nói với bà và mẹ rằng :

Thưa mẹ, chẳng may cha con bị thất-lạc ở chiến-trường, sống thác không biết thế nào, vậy xin phép bà và mẹ cho con đi tìm kiếm...

Bà và mẹ đều khuyên con rằng :

Cha con tuy thất-lạc ; xong cứ tài sức của cha con quyết chưa đã đến nỗi nào. Chắc chẳng bao lâu sẽ có ngày chùng-phùng hội-ngộ. Còn như con, tuy cũng có đôi

chút tài nghệ, nhưng tuổi hãy còn non, lịch-duyệt chưa mấy, đường đời khe-khắt, lui tới làm sao ? Vả chi, cảnh nhà vắng-vẻ, bà có một cháu, mẹ có một con, nếu con lại xa cách nữa, thời lấy ai để nương-tựa sớm chiều ?...

Di-Hồ thấy bà và mẹ nói như vậy, biết rằng dù nói sao cũng không được. Liền viết một bức thư để lại, đến đêm nai-nịt chỉnh-tề, giắt đôi đồng-chùy vào ngang lưng, đeo cung vào vai, bỏ tên vào túi, lại bọc thêm một ít châu báu để phòng làm lộ-phi. Chờ đến canh năm, ra chuồng ngựa, trợn lấy một con ngựa thật tốt, thẳng yên vào, nhảy lên ra roi cho đi thật nhanh, thẳng về phía tây...

Giờ gần sáng, bà mẹ Di-Hồ, hãy còn đương nằm thêm-thiếp trên giường, bỗng thấy con thị-tỳ vào báo rằng :

Không biết công-tử đi đâu mà cửa phòng bỏ ngỏ, ngoài chuồng lại thiếu mất một con ngựa...

Mẹ Di-Hồ nghe vậy, đồ đốt cả người, vội vàng cùng thái-phu-nhân chạy sang phòng sách của Di-Hồ, thời thấy ở trên bàn sách có để một phong thư, liền vội cầm lấy xem thời thấy phong thư viết rằng :

« Thừa bà và mẹ, con xin chịu lỗi đạo thần hôn với bà và mẹ ; con xin cam tội trái lời dạy bảo của bà và mẹ. Song khốn vì cha con hiện nay chưa biết sống thác ở nơi nào ?

« Nếu con cứ yên tâm mà ở nhà, thời dù tai mắt đó thật là không khác gì loài thảo mộc, bởi vì thế mà con phải « liêu mình ra đi. Con ra đi chuyến này, tìm thấy được « cha con thời nhất ; vạn-nhất mà cha con có không còn « ở trên dương-thế thời con quyết phải tìm cho bằng được « kẻ thù mà phanh thây sé sác mới cam tâm. Thừa bà và « mẹ, xin bà và mẹ hãy cứ liêu gác bỏ như không có « thằng con bất-hiếu này nữa, đừng thương nhớ con « mong mỗi con, không những bảo-tồn-tinh-thần mà lại

« thương-tâm vô ích.

« Con lại xin dặn bà và mẹ một câu này : đưa gian-
« thần nó đã lập mưu hãm-hại cha con, thời tất sau này
« nó cũng truy-tầm đến nguyên-quán. Vậy sau khi con đi
« khỏi, xin bà và mẹ đem hết gia-tài cùng vào chùa Phúc-
« Tự, rồi ở luôn đó xuất-gia qui Phật, để tạm lánh cơn
« nguy-biến này. Mấy nhời từ-biệt, bút viết lệ rơi, cúi
« xin bà và mẹ lượng thứ cho ».

« Đứa cháu và con bất-hiểu là Tô-di-Hồ lạy ».

Hai mẹ con xem thư xong, biết rằng Tô-di-Hồ đã đi
khỏi rồi, không thể nào mà theo giữ lại được nữa, thời chỉ
cùng nhau sùi-sụt khóc thắm. Sau nghĩ đến cái kế
của Di-Hồ dặn, đều lấy làm phải, tức thời mẹ con đến cả
chùa Phúc-tự xin xuất-gia đầu phật.

Nói về Tô-di-Hồ đi được một quãng đường ước ngót
trăm dặm, ngoảnh lại đằng sau không có gì nữa mới
dừng ngựa, rồi cứ thẳng thẳng mà đi. Từ đó cứ ngày đi
đêm nghỉ, đi đến đâu dò la đến đấy, song chẳng thấy tin
tức gì cả. Một hôm, đi qua một cánh rừng, có một bọn
ăn cướp ước độ 6, 7 đứa, đứa nào cũng vạm-vỡ khỏe
mạnh, khôi-ngô, tuấn-tú, kẻ gươm người đao chực sông
ra để bắt Tô-di-hồ. Tô-di-hồ thấy vậy cười sáng-sắc chỉ
vào bọn chúng mà nói rằng :

Coi bộ các người cũng là khá cả, hiện nay gặp cơn nước
đương loạn lạc, sao mà các người không tìm đường ra
để dẹp nước phù vua, lại ẩn núp ở chốn rừng sâu núi
rậm này để làm cái trò dè-hèn đồn-mạt ấy ? Ta nay tuổi
tuy còn bé thật, năm nay mới 14 tuổi, song cái sức của ta
có thể địch được với muôn người. Vậy các người hãy cứ
đứng đấy ta thử sức cho mà coi, sau khi các người xem
xong, nếu các người có thể địch được với ta thời ta sẽ
nộp hết các đồ hành-lý của ta đây.

Tô-di-hồ nói xong, trông xung quanh thấy một tảng

đá lớn, ước nặng tới 500 cân, liền lấy tay lay bật tảng đá lên rồi một tay phải nâng cao tảng đá, đi đi lại lại như người bung cái bồ giấy vậy ! Đi hai, ba vòng, rồi ung dung để xuống đất, tuy ệt-nhiên không thở mà không đổi sắc mặt. Năm người kia thấy vậy đều lắc đầu chịu là khỏe. Tô-di-hồ lại một cái thiết trùy ở lưng ném xuống đất mà bảo bọn kia rằng :

Mấy anh thử vác cái trùy của ta xem có nổi không ?

Mấy người nghe nói đều xúm nhau đề khiêng, nhưng dùng cố hết sức mà vẫn không chuyển được cái trùy ! Tô-di-hồ nói rằng :

Cái trùy này của ta, tuy trông nó nhỏ thế, mà toàn bằng sắt đặc, nặng tới 200 cân, các người không mang được là phải.

Nói rồi liền xuống ngựa nhặt lấy trùy, thời chỗ đất đã ném cái trùy ấy lồm xuống đến hai, ba tấc !

Bọn chúng thấy thế đều khiếp dởm, run lên mà rằng :

Ngài thật là thần-điên ! thật là thần-nhân ! vậy đại danh ngài là gì, xin ngài cho chúng tôi được biết để chúng tôi ghi nhớ về sau ? . .

Tô-di-hồ cười mà rằng :

Các người muốn biết ta, ta à ? Ta đây là con Bình-bắc-đại-nguyên-soái Tô-di-Long, cháu đích-tôn Võ - Hoài-hầu Tô-di-Phượng, tên là Tô-di-hồ, Ta trông các người hình dáng cũng không phải hèn-nhát, vậy ta khuyên các người nên thôi bỏ cái nghề dè-mặt này đi, về nhà kiếm nghề lương-thiện mà làm ăn, sau này có cơ-hội sẽ cùng nhau ra mà giúp nước, đề tiếng về sau...

Tô-di-hồ nói đến đấy, móc túi lấy ra 50 lạng bạc đưa cho chúng, lại bảo thêm rằng :

Đây ta cho anh em một cái vốn nhỏ, nên nghe lời ta mà kíp về ngay đi,

Bọn 5 người nghe Di-Hồ nói dứt nhời, đều thụp lạy xuống đất mà nói rằng :

Chúng tôi không biết là công-tử, mao-phạm hồ-oai tội thực đáng chết, nhờ ơn công-tử sá cho đã là thần-phúc lắm rồi, lẽ đâu lại còn dám lấy tiền của công-tử,

Năm người tuy từ chối nhưng Tô-di-hồ cứ cho, nên cũng phải nhận, rồi cùng nhau lạy tạ trở về.

Nguyên lai trong bọn 5 người ấy có ba người là anh em ruột, tên là Phùng-loan, Phùng-mãn, Phùng-mi, còn hai người nữa cũng là anh em ruột, tên là Tôn-la và Tôn-cương. Hai bọn anh em ấy tuy là khác làng mà chỉ cách nhau có một con sông, vẫn đi lại chơi bời với nhau. Cả 5 người đều có sức lực và biết võ nghệ. Vốn là con nhà lương-thiện, chẳng may gặp khi trong nước loạn-lạc, mấy năm mất mùa luôn, túng thế nên phải làm liều, vào chốn rừng sâu núi hiểm làm nghề chẹn đường cướp giật kiếm ăn ; « no nên bụt, đói nên ma là thế ». Từ sau khi 5 người gặp Tô-di-hồ, nghe mấy lời khuyên dẫn giảng-dải, thời đều tỉnh - ngộ, mà không làm bậy làm sang như trước nữa. Một hôm Tô-di-hồ đi đến một hàng cơm kia thì trời đã tối, lại gặp tiết mùa đông, tuyết xuống dày đường không thể đi được, nên chi Di-hồ vào hàng ấy trọ để nghỉ chân. Đến sáng hôm sau ngủ dậy thời lại thấy trời vừa mưa vừa tuyết, rồi cứ luôn như thế dòng-dã 5 ngày, mưa không dứt hột, tuyết đọng chẳng tan-khiến cho Di-hồ phải quanh quẩn mãi ở nhà hàng không đi được. Một hôm Tô-di-hồ đương nằm ở trong buồng trọ, nghe ngoài cửa hàng có tiếng sồn-sao ầm-ỹ, liền nhồm dậy ra ngó xem ; thấy trước cửa hàng có đến 2, 30 người trông ra dáng gia-nhân điền-tốt, kẻ cầm dao, dứa vác gậy, đương chỉ vào mặt một người

đàn bà đứng trong hàng mà sĩ mắng dọa-nạt, rồi lại chực sẵn vào để đánh người đàn-bà. Tô-di-hồ thấy vậy liền bước ra hỏi người đàn-bà vì có gì, người đàn bà thồn-thức nói rằng :

“Nguyên tôi và chồng tôi ở Hồ-quảng cùng nhau đi làm ở vùng Sơn-đông đã hai ba năm nay. Bây giờ mới đưa nhau về quê, đi đến đây thì chồng tôi chẳng may bị yếu. Trước trọ ở một hàng gần đây, sau gặp một người tự nhận là người cùng làng, bảo vợ chồng tôi đến nhà anh ta để ở. Tôi nghĩ y là người tử-tế, thương kẻ cùng làng gặp phải cơn hoạn-nạn, nên cả hai vợ chồng tôi cùng đến ở. Không ngờ ở chưa được bao lâu, tời anh ta đòi ra tắm lòng chim dạ cá, định hãm-hại chồng tôi và lừa hiếp tôi. Vì thế nên vợ chồng tôi đưa nhau đến trọ hàng này. Anh ta thấy cái kế hoạch của mình không thành, liền soay ra tính tiền cơm trọ, và đồ cho vợ chồng tôi vay mượn nữa, tính tất cả đến trên 50 lạng, Anh ta hạch-sách riết quá, đến nỗi bảo chồng tôi rằng : « nếu không giả được nợ thì phải gán vợ cho hắn... » Tôi đã khất bã bọt mép tình-nguyện xin nhận có món nợ ấy nhưng khất xin khi nào chồng tôi khỏi, đi làm được tiền sẽ xin giả dần, thế mà anh ta nhất định không nghe ; mà bây giờ chính đương sai người đến dọa bắt tôi đó ! Thưa ngài ở đời có ai bạo ngược đến thế bao giờ không ?

Tô-di-hồ nghe người đàn bà nói xong thì nổi giận dùm dùm, liền quay lại hỏi chủ hàng tên tuổi cái đũa bạc ngược ấy là gì ?.... Chủ hàng làm ra bộ sợ-hãi dụt-dè nói rằng : Úi chà ! người ấy ghê gớm lắm ! chính tên người ấy là Vương-lai, vì sự hung-tợn tàn bạo nên người ta thường gọi là Vương-nhất-thồ ? Người ấy ở vùng này trên từ quan, dưới đến dân, ai nấy cũng đều phải kiêng sợ...

Tô-di-hồ nghe xong, liền chỉ vào bọn người ở ngoài đường mà bảo rằng :

Chúng bay về bảo thẳng Vương-lai có muốn lấy tiền thì đến đây. Gia-nhân liền về báo với chủ là Vương-lai, Vương-lai nghe báo tức giận bảo gia-nhân thắt yên ngựa, cầm đại-đao nhảy lên con Hắc-mã, phi tới chỗ Di-hồ. Di-hồ trở vào người đàn bà mà bảo rằng :

Người này là người nhà ta đó, người muốn lấy dăm ba lạng thì ta giả cho, sao người dám bắt nạt người ta mà làm sảng ?

Wương-lai nghe nói tức giận xông lại đánh Tô-di-hồ. Tô-di-hồ liền hất tay trái vào đầu ngựa của Vương-lai, làm cho đầu ngựa vỡ ra, con ngựa bị đau chồm lên vật Vương-lai ngã xuống ! Tô-di-hồ tức thời bắt lấy đại-đao, một chân dẫm vào ngực Vương-lai mà rằng :

— Bớ quân cường đạo mi hiếp người, chửi người; đã chán chưa ? mi cậy thế làm sảng, nay gặp ta thì lười giới khôn thoát, muốn sống thì không được lười thôi với vợ chồng người ta nữa, nếu lười - thôi thì đầu người sẽ không ở vững trên cổ đó. nghe ?....

Wương-lai run lẩy bẩy xin tha, và nói xin không dám lười-thôi nữa. Tô-di-hồ liền tha cho về.

Còn người đàn bà thì vội vàng chạy vào nói với chồng đầu đuôi truyện ấy, và đỡ chồng dậy ra ngoài tạ ơn Tô công-tử. Tô công-tử liền gạt đi mà rằng :

Túc-hạ còn đương bệnh trọng, không nên quá khiếm, đề khi nào bệnh khỏi chúng ta sẽ đàm-đạo cũng không muộn.

Được vài hôm, người khách ấy khỏi cùng vợ đến phòng Tô-công-tử tạ ơn, Tô-công-tử lật đặt dậy đỡ người ấy mà mời ngồi. Tô-công-tử hỏi lai-lịch thời người ấy đáp rằng :

Tôi người Hồ-quảng, tên gọi Hùng-huyền, nhân đi Sơn-tây có việc riêng, nhưng đến đây bị bệnh. Nếu không thì không dám phiền công-tử. Tôi chẳng khoe hay, song đến hàng nghìn Vương-lai tôi cũng cho một cái đá là bỏ mạng!...

Tô-công-tử thấy Hùng-huyền mình cao 8 thước, cổ trường ba ngón, mặt to tai lớn, đi đứng khác thường, trông ra dáng con nhà vũ-tướng.

Hai người uống rượu rất là vui vẻ. Tô công-tử liền kể lai-lịch của mình cho Hùng-huyền nghe. Hùng-huyền rất lấy làm kinh-phục. Dần dần tạnh-ráo, Tô công-tử liền lĩnh tiền chợ và tiền ăn giả cho nhà hàng, rồi từ-giã Hùng-huyền, nhưng Hùng-huyền lại đi chợ vắng, liền viết một phong thư cùng 50 lạng bạc bảo nhà hàng đưa cho Hùng-huyền rồi đi. Nói về Hùng-huyền đi chợ về, thấy chủ hàng đưa cho một phong thư và 50 lạng bạc mà bảo rằng :

Phong thư và số tiền đó là của Tô công-tử để lại cho ngài đó.

Hùng-huyền liền giở phong thư ra xem, thì thấy viết rằng :

« Mới gặp nhau lần đầu, kẻ anh-hùng thấy người
« gian-nạn chả lẽ bỏ tay mà không cứu hay sao ?
« nay gọi là có chút đỉnh, xin tức-hạ chớ chối-từ. Sau
« này sẽ có ngày tương-hội ».

Tô-di-Hồ kính

Hùng-huyền rất lấy làm cảm-động, sao lại có người thiếu-niên anh-kiệt trọng-nghĩa khinh-tài đến thế, mình dù không muốn nhận nhưng người ta đã đi xa rồi biết làm thế nào ? cũng đành nhận vậy cho đỡ con túng - bản, rồi sau này sẽ tìm người mà trả nghĩa.

Đây nói về Tô công-tử đi đã lâu mà không dò-la được tin-tức phụ-thân ở đâu cả. Sự nhớ ở huyện Thái-bình, có một nhà phú-hộ tên là Phấn-hồng, trước có chơi-bời với cha mình, nên nghĩ rằng: Hay là cha ta lánh nạn ở đó chăng. Bèn tìm đến nơi ấy, khi đã giáp mặt Phấn-hồng, thì Tô công-tử kể-lể sự tình đầu-đuôi cha mình bị nạn và hỏi xem có ở tại đây không. Phấn-hồng là người ham sự quan sang chức-trọng, liền nghĩ-ngay được một kế, có thể chóng làm quan ngay, giả cách vui-vẻ tiếp-dãi Tô công-tử và mời lưu lại chơi vài ngày, để cho người nhà đi dò hộ. Tô công-tử đi đường nhọc-mệt, thành ra mắc bệnh, lại thấy Phấn-hồng tiếp-dãi rất là tử-tế, nên ưng thuận. Nói về Phấn-hồng định đến đêm thì chơi Tô công-tử đem giải, chắc là được trọng thưởng! Đêm ấy bày tiệc khoản-dãi Tô-công-tử, nhưng Tô-công-tử nhưc đầu nên không thể uống rượu được.

Nói về Phấn-hồng có một người con gái tên là Phấn-kim-liên, quốc-sắc khuynh-thành mà tài thao-lược, lại có phần hơn cha. Phấn-hồng hiếm con, chỉ có một mình Phấn-tiểu-thư, nên chỉ rất là yêu-quí, chưa định ước với ai cả.

Canh ba đêm hôm ấy Phấn-kim-Liên nằm mộng thấy một ông cụ già xưng là Nguyệt-lão tiên-ông, lay Kim-liên mà bảo rằng:

Chồng nàng bị nạn, mau mau dậy mà đi cứu không có nguy-hiểm đến nơi rồi!..

Nguyệt-lão nói xong, không thấy đâu nữa, còn Phấn-tiểu-thư thì nghi-nghi hoặc-hoặc, không biết thế nào liền đánh liều xuống phòng khách của cha nấp ở dưới bình-phong thì thấy cha đang uống rượu và nói chuyện với mấy viên gia-tướng, đang bàn-bạc để bắt Tô công-tử giải nạp. Phấn-kim-liên nghe nói hết đầu đuôi liền

nghĩ rằng : « Minh chắc có tiền - duyên với Tô công-tử đây... nghĩ vậy liền chạy đến phòng Tô-công-tử. Lúc bấy giờ Tô-di-hồ mệt không ngủ được, vẫn còn thức, thấy người con gái yếu-diệu tưởng là đến chêu hoa gheo nguyệt gì chẳng ? Vậy chồm dậy quát lên rằng :

Tiền-nữ kia ! đang đêm đến đây làm chi ? ! hay là muốn chêu hoa gheo nguyệt, để ta cho một chùy chết tươi giờ !

Phấn tiểu-thư liền nói rằng :

Thưa công-tử, tôi đây chính thực là con Phấn chủ-gia đó, nhân vì cha tôi đem gia bất-nhân, chực chối công-tử nạp quan để lấy phầu danh-lợi, nay tôi đã nghe hết đầu đuôi, nên đến nói với công-tử, mau mau liệu đường trốn-tránh, không có mà nguy. đến nơi rồi, chứ không phải muốn trêu hoa gheo nguyệt gì đâu ? xin công-tử mau mau chẳng nguy đến nơi thì không thể cứu được nữa !

Tô-di-hồ trừng mắt lên mà rằng :

Có lẽ nào Phấn-hồng lại bạc-dãi với ta thế, hay là mi nói ngoa ?

Phấn tiểu-thư vội nói rằng :

Công-tử ơi Công-tử không nghe tôi, tin tôi thời xin công-tử cùng với tôi đi đến phòng khách cha tôi mà nghe cho rõ đầu đuôi.

Bấy giờ sẽ biết tôi nói thực hay ngoa...

Tô-di-hồ nghe nói liền đi theo Phấn tiểu-thư ra nấp ở bình-phong nghe hết đầu đuôi, liền nói với Phấn tiểu-thư rằng :

Tiểu-thư ơi ! kẻ sát-phu này đã chót nhờ nhờ phạm đến tiểu-thư, thật là đáng tội. Cái ơn tiểu-thư cứu mạng cho đầu ghi xương tạc-dạ, sông cạn đá mòn cũng không bao

giờ giám quên... Bây giờ tôi thật không biết lấy gì mà tạ ơn, nếu tiểu-thư chẳng quản xấu-xa mà cho được cùng tiểu-thư đẹp duyên cầm sắt... Tô-di-hồ nói đến đây thời ngượng miệng không nói được nữa.

Phấn-kim-liên cả thẹn nói rằng :

Nếu công-tử đã bằng lòng cho liện-thiếp nâng khăn sửa túi thời còn gì bằng nữa. Song đương cơn nguy-cấp xin công-tử mau mau lánh nạn. Tô công-tử liền từ-giã rồi vội ra phía sau lấy ngựa ra đi. Lúc đó vào đầu canh tư. Phấn tiểu-thư cũng trở về phòng.

Đến đầu canh năm Phấn-hồng cùng với năm viên gia-tướng vừa tán cuộc rượu, người nhà đều ngủ yên liền cùng nhau tới đến phòng Tô công-tử thời chẳng thấy đầu, lấy làm ngạc-nhiên, không biết rằng kẻ nào tiết-lộ cơ-mưu của mình. Phấn-hồng lại đành chịu bó tay.

Đây nói về Tô công-tử dong ngựa chạy mãi đến sáng mới dừng ngựa, vào nhà hàng nghỉ, chẳng ngờ đi đêm nên bị xương gió cảm nặng, phải trọ ở nhà quán-xá.

Nói về Hùng-huyền từ ngày gặp Tô-công-tử đến nay thì càng cảm cái lòng của Tô công-tử bao nhiêu lại càng áy-náy bấy nhiêu, những mong được có lúc để đền ơn nhưng chưa có dịp. Nhân ở tỉnh Sơn tây có huyện Vũ-tân khuyết một chân thủ-bị coi ngục. Hùng-huyền đương cơn túng-bần, phải xin làm để tạm đỡ vạy.

Ôi, người anh-hùng nghĩa-khí như Hùng-huyền, mà cũng phải gian-nan luồn cúi dưới quân phản-tặc, khổ thay !

Muốn biết sau này thế nào xem hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ VI

Tô-di-Hồ hết tiền bán ngựa.

Mạc-dinh-Chu giữa chợ cầu thân.

Nói về Tô công-tử bị yếu nặng quá cứ một tí gì là cũng phải mua, thành ra ốm gần một tháng, tiêu hết sạch cả tiền lại nợ của chủ hàng hết 15 lạng nữa, mà vẫn chưa mạnh. Tô-công-tử lại lo nghĩ không biết lấy gì để mà chu-tất được. Dần khỏi, song chưa có tiền giả chủ-quán nên còn phải nán ở lại. Một hôm nghĩ rằng : « Ta đây không quen thuộc ai, tứ cố vô thân, ở nơi đất khách quê người biết làm thế nào, nghĩ quanh nghĩ quẩn chỉ còn có con ngựa cưỡi này mà đem bán chắc được nhiều tiền, song nó là một con ngựa có nghĩa của mình, há chẳng tiếc lắm rư ? từ ngày ta ra khỏi nhà, cái con ngựa này rất là có nghĩa mà cùng ta rong ruổi nắng xương ; Nhưng nước đã đến chân, chẳng lẽ bó tay mà ngồi để cho người ta sỉ mắng, vì tiếc một con ngựa ? . . Tô-công-tử bất đắc dĩ phải ra chuồng ngựa, rất ra xem thì con ngựa ấy gầy yếu lắm, mới biết rằng chủ quán mấy hôm thấy mình không có tiền cũng liều liều bỏ con ngựa không cho ăn uống gì cả, liền cũng đánh liều đem ra chợ bán, người chủ-quán thấy vậy cho người nhà theo ra xem, nhưng Tô-công-tử lại không bán được, hôm sau lại giắt ra chợ khác nhưng vô-hiệu. Về đến hàng quán, thì chủ-quán cũng không nói gì, còn con ngựa thời ốm mà chết. Ôi ! khách anh-hùng giữa nơi đất khách quê người, không biết làm thế nào nghĩ quanh, nghĩ quẩn, chỉ còn một cái áo Gấm xanh thì bán được nhiều tiền, nhưng lại là của tiền - nhân không thể bán được, xong không còn cách gì nữa, liền hỏi chủ hàng ở đây có nhà phú-hộ nào không để cầm cái áo xanh ấy.

Nói về ở vùng ấy có một nhà phú-hộ tên là Mạc-dinh-

Chu, đã giàu mà lại trọng nghĩa khinh tài, mưu hơn Lã-Vọng. Xức ná Phụng-tiên, có thể xuống bể bắt rồng, lên non chừ hồ, văn vũ toàn tài, còn hình-dung thời da trắng như thoa phấn, môi tựa bôi son, mặt to, mắt xáng như hai luồng điện, khí-thế hiên-ngang. Mỗi khi ông đi chơi thời chỉ một mình lững-thững, chứ không như các người danh-giá làm bộ dài-các thế nọ thế kia. Một hôm đang ngồi trong thư-phòng bỗng thấy gia-nhân báo rằng :

Có người chủ-quán muốn vào yết-kiến, Mạc-Đình-Chu chạy ra ngoài cổng đón tiếp người chủ-quán.

Khi vào đến xanh-đường, thì Mạc-đình-Chu liền hỏi chủ-quán rằng :

Ông muốn hỏi việc chi xin cứ cho biết ?

Người chủ-quán liền giả lời rằng :

Thưa tôn-ông, tôi có một cái áo muốn đến cầm cho tôn-ông, vì nhà tôi túng một món tiền, nên phải đi cầm cái áo này, xin tôn-ông liệu đường mà giúp cho ?

Mạc-đình-Chu xem sét cái áo thì biết của quý liền lấy ra năm mươi lạng bạc đưa cho chủ-quán mà bảo rằng :

Thôi ! ngài cầm về mà tiêu dụng vậy.

Người chủ quán liền từ giả Mạc-đình-Chu về đưa cho Tô-công-Tử năm mươi lạng bạc. Tô-công-tử liền tính tiền cơm hết ba mươi lạng, còn bao nhiêu rút vào lưng ra chợ mua vải may áo để mặc, còn 10 lạng nữa quanh-quần lại tiêu hết sạch ! Tô-công-tử liền vác xong chày ra chợ Thái-mạc để mua võ xin tiền. Chợ ấy là chợ của ông Mạc-đình-Chu mở ra, một hôm ông Mạc-đình-Chu đi săn về, người ở chợ đều hô to lên rằng :

Thái-Chu đệ nhất hùng-tôn tiên-sinh vạn-tuế ! vạn-tuế !

Tô-công-tử đang mua võ nghe thấy, ngoảnh lại thì thấy một người hình-dung tuấn-tú, trạng-mạo khôi-ngô, đi đứng

khác thường, khí-thể hiên-ngang, trông thấy không khác gì Phan-an tái-thế, Tống-ngọc phục-sinh, liền lại vái chào rồi múa võ. Mạc-dinh-Chu chỉ thấy sáng loáng chứ không thấy người đâu, Tô-công tử múa xong đường võ ấy, liền dừng tay ; Mạc-dinh-Chu thấy vậy rất là khen ngợi, lấy ra năm mươi lạng bạc đưa cho Tô-công-tử mà bảo rằng :

Chẳng mấy khi được gặp ngài mà lại thấy ngài có tài như vậy, vậy có chút đỉnh biếu ngài để làm quà.

Tô công-tử thấy vậy liền nói :

Tôi có tài cán gì mà tôn-ông phải hậu-dãi như vậy ? Mạc-dinh-chu nài ép đưa cho Tô-công-tử rồi liền hỏi rằng :

Đôi chùy của ngài đó bằng gỗ có phải không? Tôn-công-tử nói rằng :

Không, thưa tôn-ông toàn bằng sắt đặc đó, Mạc-dinh-chu, không tin mà nói rằng :

Chắc sức khỏe của ngài cũng bằng tôi chứ gì, vậy xin ngài đưa cho tôi xem đôi chùy ấy.

Tô-công-tử liền đưa cho Mạc-dinh-chu, Mạc-dinh-chu thấy nặng quá không đỡ được đánh rơi xuống cái xập đá mình đang ngồi, võ tan ra như cát, lại chết mất con chó xăn nữa, liền kinh-ngạc mà rằng :

Thưa ngài, tôi đi chu-du thiên-hạ đã bao lần, mà không thấy người nào khỏe như ngài, xin ngài chẳng quản la lung mà cho được kết nghĩa huynh-đệ, thì há chẳng là một việc hay lắm ru ?

Tô-công-tử đứng dậy chấp tay mà nói rằng : thưa tiên-sinh, kẻ sắt-phu này đã được tiên-sinh hậu dãi, mà lại cho kết nghĩa sinh-tử thì còn gì hay bằng !

Mạc-dinh-chu liền mời về nhà, sai gia-nhân bày hương-án, rồi cùng làm lễ, Mạc-dinh-chu hơn Tô công-tử

4 tuổi thời làm anh, song rồi, hai người ngồi lại uống rượu rất là vui-vẻ.

Mạc-dinh-chu liền hỏi duyên do Tô-công-tử, thì Tô-công-tử kể hết đầu đuôi cho nghe ».

Mạc-dinh-chu lại hỏi rằng :

Sao Tô-hiền-đệ lại ở đây lâu thế ?

Tô-công-tử liền nói hết sự tình mình từ khi bị ốm đến nay, lại chết mất con ngựa, còn cầm một cái áo bào xanh phủ ngoài hơn 50 lạng.

Mạc-dinh-chu nghe nói ngạc-nhiên mà hỏi rằng :

Hôm nọ ta có cầm cho một người hàng cơm một cái áo bào xanh, hay là của Tô-hiền-đệ đó chăng ?

Tô-công-tử nghe nói lấy làm lạ và bảo Mạc-dinh-chu cho xem.

Mạc-dinh-chu liền vào trong nhà lấy ra cho Tô-công-tử xem.

Tô-công-tử xem song liền nhận ngay được ra là áo của mình.

Mạc-dinh-chu cười mà rằng :

Có phải của Tô-hiền-đệ thời cứ lấy mà mặc, Tô công-tử vẫn còn e-lệ chưa dám mặc, nhưng Mạc-dinh-Chu nài ép và bảo rằng :

Nay đã kết làm anh em thời của ta cũng như của hiên-đệ, huống chi là đích thực của hiên-đệ thời còn ngại gì !

Tô-công-tử liền vâng lời lấy áo mặc, và từ đó ở lại nhà Mạc-dinh-chu nghỉ dưỡng. (Còn nữa, chuyện rất ly-kỳ)

In và bán tại Nhật-Nam 102 Hàng Cai Hanoi